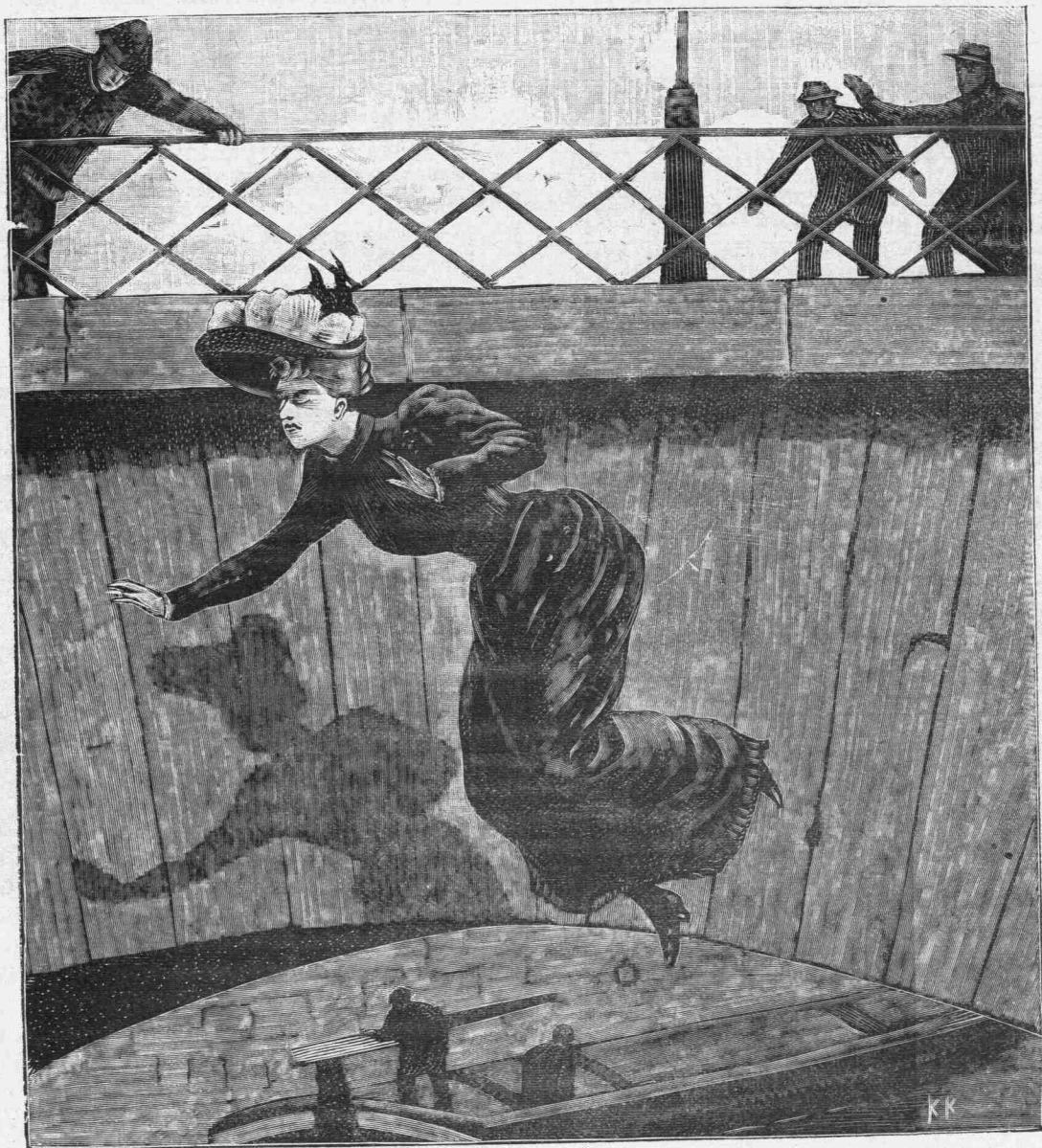

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἐρρίφθη ἐν τῷ κενῷ. (Σελ. 928).

- Τί ἐννοεῖτε ;
— Ἀπὸ ἐτῶν, τρέφετε μετ' εὐλαβείας πάθος βαθὺ καὶ ἀτυχές.
— Κύριε !
— Τὸ πάθος αὐτὸ σας τυφλώνει τόσο, ὥστε σας ἀπέσπασε τῶν τέρψεων τοῦ βίου, καὶ αὐτῶν τῶν νομίμων ἀπολαύσεων... τῶν οἰκογενειακῶν... Ἀπὸ δεκαοκταετίας, ἀφοῦ μάτην ἐπειράθην νὰ σας φέρω εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἐσεβάσθην τὰς θελήσεις σας . . . Ἀλλ' εἰς ἀντάλλαγμα τί μοὶ ὑπεσχέθητε ; Νὰ σεβασθῇτε τὸ ὄνομά μου. Λοιπόν, μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ὁ ἐραστὴς σας ἐπανέρχεται ἐκ βάθους, ἀγνοῶ τίνων τόπων, καὶ πάραυτα . . . ἀντὶ νὰ σκεφθῇτε εἰς τὰς συνεπειὰς τοιαύτης ἀσυνεσίας, τρέχετε πρὸς

αὐτόν, εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσοσύκτιον, ἀδιάφορος διὰ τὴν κακεντρέχειαν τοῦ κόσμου.

Ἡ κόμησσα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει ὁ κόσμος ; εἶπε.

— Βλέπετε... Οὔτε τὸ ἀρνείσθε καὶν...

— Γνωρίζετε ὅτι δὲν ταπεινοῦμαι μέχρι τοῦ ψεύδους.

— Ὁ κύριος Δαμβέρτος εὐρίσκεται ἐν Παρίσις ;

— Ἀληθῶς.

— Ἀπ' ἐκείνου ἐξέρχεσθε ;

— Ἀληθές καὶ αὐτό.

— Μέγα τὸ τόλμημά σας τοῦ νὰ υπάγετε ἐκεῖ ἔτι μᾶλλον ἐπικίνδυνον τὸ νὰ τὸ ὁμολογῇτε.

— Τὸ νομίζετε ;

— Τὸ θράσος σας μ' ἐκπλήπτει.

— Ὀμιλεῖτε πρὸ μικροῦ περὶ τοῦ κόσμου ;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν ! κύριε Βωνοᾶζ, τί σκέπτεσθε ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἔλεγε μανθάνων ὅτι ἡ κόμησά Βωνοᾶζ, βρυχθεῖσα τέλος τὸν βίον ὃν διάγει, ἔλαθεν ἐραστήν, ὡς λέγετε, καὶ ἐπαίρεται ἐπὶ τούτῳ διότι ὁ ἐραστὴς εἶνε ἄνθρωπος ἱπο-
τικός, ἐντιμος τὴν καρδίαν, χαρακτήρ ὑπέρτερος καὶ ἐνε-
ργητικός, δημιουργήσας θεσιν ὑπερτέραν ἐκείνης, ἥς ἤξι-
οῦτο, ἐνθ' ὁ κύριος Βωνοᾶζ, ὁ σύζυγός της, ἐπλεξε μυσ-
τὰν σκευωρείαν, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν προῖκα γυναικὸς ἀπα-
τηθείσης ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τῇ συνεργείᾳ πλαστο-
γράφου, ὃν ἐξηγόρασεν ;...

— Ἐπινοήσεις !

— Ἐχω τὰς ἐνδείξεις !

— Ἐκ τίνος θαύματος !

— Τὰς ἔχω, σὰς λέγω ! Εἴσθε λοιπὸν μέγας ἔνοχος ...

Ἐμέ, ἀδυνατεῖ νὰ θίξῃ ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη... ὁ συν-
ένοχός μου καὶ ἐγώ, εἰμεθα ἡσφαλισμένοι κατὰ πάσης κα-
ταδιώξεως, καὶ τ' ἀμαρτήματά μας, ἄλλως, εἶνε ἐκ τῶν
διαφευγόντων τὴν δικαιοδοσίαν του ! — Σεῖς εἴσθε κάτο-
χος τοῦ θθλου τῶν δολιοτήτων σας... Ἐξακολουθεῖτε ἀ-
πολαύοντες αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ... Ἐγὼ δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσω
τούτου !... Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, ἀπαλλάξατέ με τῆς μυ-
σαρὸς σας παρουσίας.

Ὁ κόμης, πελιδνὸς ἐξ ὀργῆς, ἡμυγέρθη, τὰς πυγμὰς
ἔχων συνεσφυγμέναις.

— Ἀ ! προσέχετε εἰς τ' ἀποτελέσματα, εἶπε.

— Δὲν σὰς φοβοῦμαι... Ἄν ἐκάλουν τοὺς ὑπηρέτας...
θὰ ἐδίσταζον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν ;

— Ὁ ἐραστὴς ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐρχεσθε εἶνε εἰς θέσιν νὰ
πληρῶνῃ τὰς ὕβρεις σας.

— Τολμήσατε λοιπὸν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσητε. Πῶς θ'
ἀντικρύζετε τὰ βλέμματά του ; Τί θὰ τῷ ἀπαντήτε ἂν
σὰς ἔλεγε κατὰ πρόσωπον : Κύριε Βωνοᾶζ, εἴσθε δόλιος !
Κύριε Βωνοᾶζ, εἴσθε προδότης ! Κύριε Βωνοᾶζ, συνένοχε
τοῦ Καμπεϋρόλ, εἴσθε πλαστογράφος !

Ὁ κόμης ἔδνηε τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος.

— Ἀ ! θέλετε ἐξηγήσιν ! ὑπέλαβεν ἐκείνη. Δὲν ἤλθα
νὰ σὰς ζητήσω. Διὰ τί ἐρχεσθε σεῖς πρὸς με ; Ἐν τίνι δι-
καιώματι ἀναμιγνύεσθε εἰς τὰς πράξεις μου, ὅταν ἐγὼ δὲν
φροντίζω περὶ τῶν ἰδικῶν σας ; Διὰ τί νὰ ὀμιλῶμεν περὶ
Δαμβέρτου ; Διότι εἶνε ἐραστὴς μου ; Ἀπατάσθε ! Τὸν ἡ-
γάπησα... Πάντοτε τὸν ἀγαπῶ ! Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐραστὴς
μου. Δὲν ἔχω τοιοῦτον ! Οὐδέποτε θὰ ἔχω ἐφ' ὅσον ζήτε !
Καὶ ἐν τούτοις ἀπ' ἐκείνου ἐξέρχομαι, ἀλλ' ὄχι δι' ὅ,τι
σκέπτεσθε σεῖς, οὐτινος ἡ φαντασία ρυπαίνει πᾶν ὅ,τι θίγει !

Ὁ Βωνοᾶζ ἤννοει ἐπὶ τέλους. Ὁ ταγματάρχης Καμ-
πεϋρόλ εἶχε δίκαιον, ἀλλὰ προσεποιεῖται ἄγνοιαν.

— Διὰ τί ! λοιπὸν ; εἶπε μεθ' ὑψηλόφρονος εἰρωνείας.

— Ὅθι τὸ μάθητε. Εἶχον δύο κόρας. Ἐπὶ πολὺ τὰς
εἶχα κλαύσει. Ὁ Καμπεϋρόλ μοὶ εἶχε ψευσθῇ. Ζῶσιν ! Ὁ
Θεὸς εἶνε δίκαιος. Ὁ ἐξιλασμός μου ὑπῆρξε σκληρὸς. Ἐπε-
θύμουν νὰ τιμωρηθῇτε ἐπαξίως. Ἡ μάμμη μου ὑπῆρξεν
ἀπηνῆς πρὸς τὰ ἀτυχῆ τέκνα, ὁ Θεὸς ὑπῆρξεν ἀπηνῆς
διὰ σὰς. Βασανίζομένη ὑπὸ τῶν τύψεων, ἔγραψε τὴν
ἐξομολόγησίν της, πεσοῦσαν εἰς χεῖρας τοῦ Δαμβέρτου,
ὃν μέμψεσθε. Ἀ ! ζητεῖτε τὸ αἴτιον, ὃ μ' ἔφερε πρὸς αὐτόν !
Ὁ ἔρως ! Αὐτὸ τῷ ὄντι μὲ ἀπησχόλει ! Μετέβην ἵνα λά-
βω εἰδήσεις διὰ τὰ τέκνα... Ὅσον καὶ ἂν τ' ἀπέκρυ-
ψαν... τὰ ἀνεῦρεν... ἐκεῖνος ! Ὅθι τὰ ἴδω ! Ὅθι τὰ
ἔχω ! Καὶ σεῖς, κύριε Βωνοᾶζ, φύγετε, παρακαλῶ...
Ἐγκαταλίπετε τοὺς Παρίσιους... Μὴ ἀναφανῇτε πλέον
πρὸ ἐμοῦ... Ζητήσατέ μοι ὅ,τι θέλετε, χρυσόν, γαίαν,
ἐκατομμύρια... ἀλλὰ φύγετε, διότι, ἐπὶ τῇ θέᾳ σας, δὲν
ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ὀργῆς μου.

— Τί λοιπὸν γνωρίζετε ;

— Ἀ ! τὸν ἄθλιον, τὸ ἐρωτᾷ !

— Ἀλλὰ τί ;

— Ἡ Ροζέλλη... τὸ ἀτυχὲς πλάσμα, οὐτινος τόσον
φρικώδης ὑπῆρξεν ἡ νεότης... ἦν οὐδόλως μέμφομαι...
ἦν εὖσπλαγχνίζομαι καὶ ἀγαπῶ ἐκ βάθους καρδίας...
ἦτις ἡγοράσθη διὰ τοῦ χρήματος τῆς μητρὸς της !... Ἡ
ἐρωμένη σας !... Ἀ ! ἂν ἡ δούκισσα ἔζη, σκληρῶς θὰ
ἐτιμωρεῖτο οὕτω. Φύγετε, κύριε Βωνοᾶζ ! Ἰδοὺ ὅ,τι εἰς
τοῦ Δαμβέρτου, τοῦ ἐραστοῦ μου, ὡς λέγετε, ἔμαθον,
καὶ σὰς δίδω μίαν συμβουλὴν καλὴν... ταξιδεύσατε...
ἐγκαταλίπετε τοὺς Παρίσιους, διότι ἐδῶ, πλησίον ἐμοῦ,
ἡ ζωὴ σας δὲν εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀνέδιδον φλόγας.

Ὁ Βωνοᾶζ ἔμενε κατ' ἐπιφάνειαν ἀπαθής, ἀλλὰ κατὰ
βάθος τὸν συνέτριβεν ἡ σκηνὴ αὐτῇ, ἥς ἐφοβεῖτο τὰς συνε-
πείας. Ἠγέρθη, ἀλλ' ἄνευ σπουδῆς, πειρώμενος νὰ ἐπιδείξῃ
ἀδιαφορίαν πρὸς αὐτὴν τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν, ὅ,τι ἤθελον, τὸ ἔμαθον. Αὐτὸς
ὁ Δαμβέρτος, ὁ ἐπικαλούμενος Δαβίδων εὐρίσκεται ἐν Πα-
ρίσις. Μεριμνῶν περὶ τῆς τιμῆς μου, ἀδιάφορον πῶς σεῖς
περὶ αὐτῆς σκέπτεσθε, ὀφείλω νὰ τὴν ἐπαγρυπνῶ. Ἐκα-
στος τὴν ἔνοεῖ κατ' ἴδιον τρόπον. Ὅσον διὰ τὰς ἱστο-
ρίας τῶν ἀπολεσθέντων καὶ ἀνευρεθέντων τέκνων, εἶνε
πράγματα μυθιστορικά. Δύνασθε νὰ τὰς ἀφηγηθῇτε εἰς
τι δικαστήριον, ἂν τυχὸν σὰς ἐπέλθῃ ἡ φαντασιοπληξία.
Εἴσθε ἐλευθέραι, ἀλλ' ἐγὼ ὡς σύζυγος, ἀπαιτῶ νὰ σκεφθῇ-
τε τὸ κατ' ἐμέ, ἐννῶ νὰ μείνω ξένος πρὸς αὐτὰς τὰς ὑ-
ποθέσεις.

Ἐκείνη προέβη κατὰ ἓν βήμα.

— Ὑποκριτὰ ! Δόλιε ! Ἀναδρε ! τῷ εἶπεν.

— Εἴσθε γυνή, προσέθηκεν ἐκεῖνος ψυχρῶς, καὶ ἐγὼ εὐ-
πατρίδης. Σὰς τὸ ἐπέδειξα, νομίζω.

— Πῶς ;

Ἐπλησίασεν αὐτὸς τώρα, τῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα, ἦν ἐκείνη
ἀπέσυρε βιαίως, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔχων ἐγγὺς τοῦ
προσώπου τῆς κομῆσας :

— Μοὶ ἀνῆκει, εἶπεν, εἶσαι ὥραία καὶ ἐτήρησα τὴν
ὑπόσχεσίν μου. Κατ' ὄνομα μόνον εἶσαι κυρία Βωνοᾶζ.
Ἐὰν ἐξεδικήθην ἀλλαχοῦ τὰς ιδιοτροπίας σου, τόσῳ τὸ
χειρότερον διὰ σέ !

Ἀπεμακρύνθη περιβάλλων αὐτὴν διὰ βλέμματος ἰοδόλου.

— Ἀ ! ἐψιθύρισε ἐκείνη ἐν τελείᾳ ἀπογνώσει πρὸ
τῆς ἀτιμίας αὐτῆς, ἥς ἠδυνάτει ν' ἀποσπασθῇ, πόσον δι-
καιον ἔχουσιν οἱ ἐκδικούμενοι διὰ τῶν ἰδίων τῶν χειρῶν !

Μείνασα μόνη, ἐκλείσθη διὰ τοῦ σύρτου καὶ ἔμεινε
πρὸς στιγμὴν ριγῶσα ἐκ πυρετοῦ, πεπονημένη ἐκ τῶν φό-
βων καὶ ἐκ τῶν συμβάντων αὐτῇ, προσηλωσά τὸ βλέμμα
ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς καὶ ἀδημονοῦσα διὰ τὴν βραδεῖαν πα-
ροδὸν τῶν ὥρων.

Τὴν τετάρτην ὥραν κατεκλιθῇ, ἀλλ' ἠδυνάτει νὰ κοι-
μηθῇ. Τὴν κατεῖχον τὰ ζοφερώτερα τῶν προαισθημάτων.

Ἡδυνάτει νὰ λησμονήσῃ τὸν τόνον, δι' οὗ ἡ Ροζέλλη ἀπ-
ήγγειλε τὰς λέξεις :

— Ἀδύνατον νὰ ἦμαι κόρη σας : σὰς ἠπάτησαν ὀνο-
μάζομαι Ζουάννα Σολάρη ! Εἰμαι μία δυστυχὴς, ἦν οὐ-
δεμία ἐντιμος γυνὴ θὰ κατεδέχετο νὰ γνωρίσῃ !

Καὶ ἦτο ἡ κόρη της, ἐν τούτοις !

Ἐβλεπε τὴν λάμπιν τῶν μεγάλων της κυανῶν καὶ τό-
σον βελῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τῆς λευκῆς μορφῆς της.

Ἀπὸ πρώτης στιγμῆς ἐγεννήθη μεταξὺ αὐτῶν ἔμφυ-
τος στοργή.

Εἶχον μαντεύσει, ἀναγνωρίσει ἀλλήλας διὰ μίαν.

— Εἴσθε ἡ κυρία Βωνοᾶζ ;

Ἡ προφορὰ της τῇ ἔμενε κεχαρχαγμένη ἐν τῇ καρδίᾳ.

Μετενόει διότι τὴν ἀφῆκε νὰ φύγῃ, διότι δὲν ἐρρίφθη
εἰς τὸν λαϊκὸν της λέγουσα :

— Τί μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρελθόν ; Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸ

μάθω ;... Εἶσαι κόρη μου... Οὐδὲν πλέον γνωρίζω ! Μένε μετ' ἐμοῦ. Οὐδέποτε θὰ μ' ἐγκαταλίπῃς !

Διὰ τὸν Βωνοῶζ, διὰ τὸν Καμπεῦρὸλ ἐπεφύλαττεν ὅλον τῆς τὸ μῖσος. Τῇ ἐνέπνεον τὴν ἀποστροφὴν δηλητηριωδῶν ἐντόμων

Ἄ ! πόσον ἐπίσης κατηράτο τὴν ἀλαζονείαν τῆς μάμης τῆς !

Πόσον ὠραία θὰ ἔζη, ἄνευ τῆς προλήψεως τῆς κυφορησάσης τόσα δεινά !

Ὅτε, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσέδουν διὰ τῶν παραπετασμάτων, ιδέαι σοβαρώτεραι ἀφυπνίσθησαν ἐν αὐτῇ.

Εἶχε δύο κόρας !

Τὰ πάντα ἐξηλείφοντο πρὸ αὐτῆς τῆς ιδέας.

Θὰ τὰς ἐπανέβλεπε, θὰ κατεῖχεν αὐτὰς ἐπὶ τέλους !

Ἀφίνων αὐτήν, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημά της, ὁ Δαμ-βέρτος τῇ εἶχεν ἐκστομίσει μίαν διεύθυνσιν.

— Περὶ τὴν ἐνάτην εἰς τῆς Λαύρας.

Διατί εἰς τῆς Λαύρας; Τὸ ἡγνώνει, ἀλλὰ θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Τῇ εἶχεν ἐπίσης εἶπει, οὐκιδὼν περὶ τῆς ἄλλης :

— Ὀνομάζεται Ἰωάννα ! Εἶνε ἄγγελος ἀγνότητος καὶ χάριτος.

Ἐμέτρα τὰς στιγμὰς ἀπαγγέλλουσα τὰ δύο τόσον γλυκέα ὀνόματα :

— Ἰωάννα ! Ζουάννα !

Ἐκλείσε τοὺς ὀρθακμοὺς ἐπαναλαμβάνουσα αὐτὰ καὶ τοὺς ἠνέωξεν ὅτε τὸ ἐκκρεμές ἐσήμαινεν ὀγδόην.

Ἡ Ἄννα Μαρία ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην της.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἐπέρασε νύκτα ἐλεεινὴν, εἶπεν ἡ Ἄννα Μαρία.

— Τωόντι. Τί ὥρα εἶνε ;

— Ἐσήμανον ὀκτώ.

Ἡ κόμησσα ἐτινῆθη κάτω τῆς κλίνης.

— Δός μοι τὰ ἐνδύματα, διέταξε, ταχέως !

— Ἡ κυρία κόμησσα θὰ ἐξέλθῃ ;

— Ναί.

— Μόνη !

— Ναί.

— Ποῖον φόρεμα θὰ βάλῃ ἡ κυρία κόμησσα ;

— Ὅποιονδήποτε. Μὲ κουράζεις μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου.

Ἐντὸς τινων στιγμῶν, διηυθέτησε τὴν κόμην της, ἐνέ-δύθη καὶ ἦτο ἑτοιμος.

— Οὐδέποτε εἶδα τὴν κυρίαν τόσον παραγμένην, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἄ ! ἂν ἐγνώριζες ! ἐψιθύρισεν ἡ κόμησσα.

— Τί λοιπὸν συμβαίνει ;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω... Θὰ σοὶ τὸ ἐξηγήσω ἀργότερον.

— Εἶνε τι καλόν, τοῦλάχιστον ;

Ἡ κόμησσα οὐδὲν ἀπήντησε.

Μήπως ἐγνώριζε καὶ αὐτή ;

Ἡ καρδιά της ἔκειτο μεταξὺ φόβου καὶ ἐλπίδος.

— Ἡ κυρία θέλει τὴν ἀμαζάν της ;

— Ὅχι, θὰ ἐνοικιάσω τοιαύτην καθ' ὁδόν.

— Ἡ κυρία δὲν ἀγαπᾷ νὰ τὴν συνοδεύω ; Ἡ κυρία κάμνει κακὰ. Μὲ φοβίζει. Τόσον εἶνε παραγμένη !

— Ἐχεις δίκαιον. Ἐλθέ, ἀλλὰ σπεῦδε !

Μετὰ δύο λεπτά, κατέβαινον ἀμφότεραι τὴν κλίμακα τοῦ μεγάρου καὶ ἔσπευδον πρὸς τὴν ὁδόν.

Ὀλίγα βήματα μακρότερον, ἡ θαλαμηπόλος ἐκάλεσεν ὄχημα διαβαῖνον.

Ἀνέβησαν, καὶ ἡ κόμησσα ἔδωκε πρὸς τὸν ἡνίοχον τὴν διεύθυνσιν :

— Εἰς τῆς Λαύρας, ὁδὸς Καμβῶν.

— Εἰς τὰς ἐννέα παρὰ τέταρτον ἔφθασαν εἰς τὸν πρὸς δὲν ὄρον.

Τὰ ἐργατήρια ἦσαν ἐν τῇ ἀταξίᾳ τῆς ὥρας τῆς ἀφί-ξεως τῶν ἐργατῶν.

Αἱ πελάτιδες δὲν εἶνε τόσον πρωϊναί.

Ἡ διευθύντρια δὲν εἶχεν ἀκόμη προσέλθει.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κομίσσης Βωνοῶζ, ὠραία κόρη μεγα-λόσωμος ἦτις ἔδιδε διαταγὰς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἔσπευσε πρὸς αὐτήν.

Ἦτο ἡ Καισαρίνα.

Λ'

Μήτηρ καὶ κόρη.

Ἡ Καισαρίνα εἶχεν ὄντως τρόπους μεγάλης κυρίας.

ὑπὸ ἔποψιν περιβολῆς, πολλαὶ μαρκησίου θὰ τὴν ἐξή-λευον.

Ἐν τούτοις, ἐγνώριζε νὰ τηρῇ τὴν θέσιν της καὶ ν' ἀ-πονέμῃ τὸν ὀφειλόμενον πρὸς ἕκαστον πρόσωπον σεβα-σμών.

Ἐδεξιώθη λοιπὸν τὴν κόμησσαν Βωνοῶζ μεθ' ὧν τῶν ἀπαιτούμενων ἐνδείξεων ὑπολήψεως εὐλαβοῦς, ζητοῦσα συγγνώμην ὅτι τὴν ὑπεδέχετο ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς πρωϊνῆς ἀταξίας.

— Πηγαίνω νὰ καλέσω τὴν κυρίαν, εἶπε.

— Περιττόν' μὴ τῇ ταράσσητε τὴν ἡσυχίαν.

— Ἄν δύναμαι νὰ τὴν ἀναπληρώσω !...

— Ἀλλὰ βεβαίως... πληρέστατα.

Ἡ Καισαρίνα ὠδήγησε τὴν πελάτιδά της εἰς αἴθουσαν χρησιμεύουσαν ὡς ἰδιαιτερον γραφεῖον τῆς διευθύντριας.

Οἱ τέσσαρες αὐτῆς τοῖχοι εἰς πόσας περιέργους ἐκμυ-στηρεύσεις παρέστησαν μάρτυρες καὶ πόσας τοιαύτας θ' ἀφηγοῦντο, ἂν ἠδύναντο νὰ ὠμίλουν !

Ἦσαν ἄλλως ὠραῖοι τοῖχοι διὰ μεταξίνου ὑφάσματος ἐπεστρωμένοι μὲ ὠραία ἐπιπλά καὶ βαρύτιμον γραφεῖον δίδοντες ὅψιν καλλυντηρίου μάλλον ἢ γραφείου γυναικὸς ἐμπορευομένης.

Ἡ πρώτη ἔδωκε κάθισμα πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ τὴν διηρώτησε διὰ βλέμματος ἐμφαίνοντος :

— Εἰς τί ὀφείλομεν τὴν τιμὴν τῆς πρωϊνῆς αὐτῆς ἐπι-σκέψεως ;

— Δεσποινίς, ἤρχισεν ἡ κυρία Βωνοῶζ, διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης λύπης.

— Ὑμεῖς, κυρία !

— Εγώ ! Ἐχω συνέντευξιν ἐδῶ μετὰ φίλου, μεθ' οὗ συνδέομαι πρὸς λύσιν προβλήματος ἐνδιαφέροντος ἡμᾶς πλέον ἢ ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε.

— Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ! ἐσκέφθη ἡ Καισαρίνα ἥς τὰ χα-ρακτηριστικὰ προσέλαβον τὴν ἀκίνησίαν μαρμάρου. Ἀλλὰ πάραυτα τὴν ἐξήγαγε τῆς ἀπάτης ἡ ἐπελθούσα αὐτῇ ιδέα.

— Ἀναζητῶμεν κόρην ἐστερημένην γονέων, ἐξηκολού-θησεν ἡ κόμησσα. Ἐν τῇ σπουδῇ μου, λίαν φυσικῇ, ἐὰν ἐγνώριζετε τὸ αἶτιον, ἦλθον ἐνωρίτερον τῆς ὀρισθείσης ὥρας. Λοιπὸν, βαίνω κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπόν. Ἐσκέφθη ὅτι, ἂν ὁ ξένος μοι ἔδωκεν ἐδῶ συνέντευξιν, τοῦτο ἴσως διότι ὁ οἶκός σας περικλείει ἐκείνην, ἣν ἀναζητῶμεν, καὶ σὰς ἱκετεύω νὰ μὲ συνδράμητε.

— Πῶς ;...

— Ἡ νέα δέον νὰ ᾔηνε τὴν σήμερον δεκαοκταετίς. Μὲ βεβαιοῦσιν ὅτι εἶνε ὠραιοτάτη, λίαν φρόνιμος καὶ μὲ τρό-πους διακεκριμένους. Ἰδωμεν, ἀναζητήσατε καὶ μετέ μοι αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσιν... Γνωρίζετε ἐργατίδᾳ τινα μὲ τοι-αῦτα προσόντα ;

— Θεέ μου ! κυρία...

— Ὅχι, δὲν ἔχει οὕτω ; ἡ τοῦλάχιστον αὐταὶ θὰ ἔχω-σιν οἰκογένειαν... Πατέρα, μητέρα...

Ἡ Καισαρίνα ἔφερε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὥστε ἀναπολοῦσα.

— Ὁ δὲ ἡπατήθην, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσαι, δὲν ἐπιμένω... Ἄλλως, ὁ κύριος Δαβίδσων, οὕτω καλεῖται ὁ Ἀμερικανός, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ...

— Περιμένετε λοιπόν... τὸν Δαβίδσωνα!... Ἦκουσα τ' ὄνομά του ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ μίαν τῶν ἐργατῶν μου...

— Δεκαοκτὼ ἐτῶν, δεσποινίς... χαρίεσσα, ὦραία... μοι τὸ ἐβεβαίωσαν...

— Ἴσως αὕτη εἶνε.

Ἡ κόμησσαι ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Ἡ πρώτη ἔψαυσε τὸ κομβίον κωδωνίσκου.

Δεσποινίς τις ἡμηνέωξε τὴν θύραν.

— Ἰδέτε λοιπόν, διέταξεν ἡ Καίσαρινα, ἂν ἡ δεσποινὶς Βωδρὸν εἶνε εἰς τὸ ἐργαστήριον;

— Ἐκεῖ εἶνε.

— Στείλατέ μοι τὴν... εὐθύς.

— Εἰπέτε;... ἠρώτησεν ἡ κόμησσαι.

— Δεσποινίς Βωδρὸν... Ἰωάννα Βωδρὸν...

— Ὄνομάζεται Ἰωάννα! εἶπεν ἡ κόμησσαι καθίσταμένη ὀλοπόρφυρος.

— Ναί, κυρία.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη ἐκ νέου.

Ἡ μήτηρ πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν ἵνα συγκρατήσῃ ἑαυτήν.

Ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν ἐπεφάνη ὑπὸ τὸ μετάξινον παρπέτασμα, ἀπλουστάτη ἐν τῇ ἐργατικῇ της περιβολῇ.

— Προχωρήσατε, διέταξεν ἡ Καίσαρινα. Ἡ κυρία κόμησσαι Βωνοῦζ ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ καὶ σᾶς ὁμιλήσῃ.

Καὶ ἐγειρομένη, ἐπροφασίσθη ἐπείγουσαν ἐργασίαν καλοῦσαν αὐτὴν ἀλλαχοῦ.

Ἡ κόμησσαι τὴν ὑψοῦσε δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἐὰν ὁ κύριος Δαβίδσων ἤρχετο, δεσποινίς, θὰ σᾶς ἤμην εὐγνώμων ἂν τὸν ἐπέμπατε ἐδῶ.

— Ἐχει καλῶς, κυρία.

Ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν καὶ ἡ κόμησσαι ἔμεινον μόναι.

Ἐπῆλθε στιγμή ἀμηχανίας ἐκ μέρους τῆς νεάνιδος, ἐκστάσεως ἐκ μέρους τῆς μητρός.

Ναί, ἡ κόρη της ἦτο παρ' αὐτήν! Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκ νέου ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς τὴν Ροζέλην, ἀλλ' ἀπλὴν καὶ κοσμίαν, μὲ ὀλιγωτέραν λάμψιν ἐν τῷ βλέμματι, μᾶλλον ἐκείνης λεπτήν καὶ φιλόσθενον.

Ἐν τούτοις ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν, εἶχεν ἤδη πολὺ μεταμορφωθῇ ἀπὸ τῆς νυκτός, καθ' ἣν μικροῦ δεῖν ἐγένετο θυμὰ τοῦ Ραπινῶ καὶ τοῦ Βαλοῦς.

Ἐξ ἑσπεδὸν ἀνέτως. Οἱ κόποι της ἡλαττώθησαν ὁ ἀὴρ τοῦ μικροῦ της θαλάμου ἦτο ὑγιής καὶ καθαρὸς καὶ τέλος ἡ εὐτυχία ἐξωραΐζει.

Ἦτο εὐτυχής!

— Πλησιάζατε, τέκνον μου, εἶπεν ἡ κυρία Βωνοῦζ καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποτείνω τινὰς ἐρωτήσεις...

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

— Πιστεύσατε ὅτι δὲν μὲ ὤθει εἰς τοῦτο ἀπλὴ περιέργεια. Ὑπάρχει μυστήριον ἐν τῷ βίῳ μου... καὶ ἴσως ἀφορᾷ καὶ σᾶς. Ποῦ ἐγεννήθητε;

— Ἀγνοῶ, κυρία.

— Ὄνομάζεσθε;

— Ἰωάννα Βωδρὸν.

— Τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε πράγματι τὸ ἰδικόν σας;

— Τὸ ἐνόμιζον ἐπὶ πολὺ...

— Καὶ τώρα;

— Ἐπαύσα νὰ τὸ νομίζω.

— Διατί;

— Κατόπιν σκηνῆς τινοῦ... ἔμαθον ὅτι εἶμαι...

Ἐδίστασε πρὸς στιγμήν. Ζωηρόν ἐρύθημα διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς της.

— Τέκνον ἀνευ οἰκογενείας... συνεπλήρωσεν ἡ κόμησσαι.

— Τφόντι... τέκνον ἔκθετον...

— Οὐδὲν εἶχες τὸ δυνάμενον νὰ σὲ ὀδηγήσῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν γονέων σου;

— Οὐδὲν, κυρία.

— Ἀπὸ πολλοῦ εὐρίσκεσαι εἰς ἐκείνους, οἵτινες σὲ ἀνέθρεψαν;

— Ἀπὸ πολὺ μακροῦ διαστήματος.

— Ἐζήτησε ἐκεῖ ἐν δυστυχίᾳ;

— Τφόντι, ἀλλ' οὐτε ἐκεῖνοι εἶνε εὐτυχεῖς Ἠλθον εἰς Περσίους ἀπὸ δεκατριῶν ἢ δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἐναυαγήσαν εἰς τὰς ἐργασίας των.

— Εἶνε λοιπὸν πτωχοί;

— Πτωχότατοι.

— Κάθηνται μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;

— Εἰς μίαν φρικτὴν συνοικίαν, πέραν τῶν προτειχι-σμάτων.

— Ὁ δὲ ὑψοῦσε τὸ δυνάμενον νὰ τοὺς συνδράμῃ;

— Τὸ ἤθελον, ναί, κυρία...

— Δέον νὰ ἐλπίζῃς ὅτι ἡμέραν τινὰ ἡ εὐχή σου θὰ πληρωθῇ.

Ἡ νεάνις ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν τὸ ἐλπίζω, κυρία, ἐκεῖνοι οἵτινες μὲ ἀπηνήθησαν θὰ εἶχον τὸν λόγον των, καὶ μετὰ τῶσων ἐτῶν διάστημα δὲν θὰ σκέπτονται εἰς ἐμέ. Ἄλλως τε, ἴσως ἀπέθανον.

— Ζῶσιν... ἀνέκραξεν ἡ κόμησσαι.

— Τί λέγετε;...

— ... Ἀναμφιβόλως, ἐπεράτωσεν ἐκείνη, καὶ ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐλησμόνησαν.

— Οἱμοί!

— Λησμονεῖ τις τὰ τέκνα του!

Ἡ Ἰωάννα ὕψωσε πρὸς τ' ἄνω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐδὲν ἀπήντησε.

Τὴν ἐλησμόνησαν, αὐτήν, εἰκοσαετίαν ὄλην!

— Πόσον θὰ καταρᾷσθε τὴν μητέρα σας! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσαι.

— Ὅχι, κυρία.

— Ἐν τούτοις αὕτη ἡ τόσον ἐνοχος ἐγκατάλειψις!...

Ἡ μήτηρ δὲν ἐγκαταλείπει τὸ τέκνον της ἀνευ ἀνάγκης... Ὁ δὲ ὑπέφερε καὶ ἐκείνη πολὺ.

— Τφόντι.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπόν; εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰωάννα.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ κόμησσαι.

— Μὲ σκέπτεται;

— Πάντοτε, καὶ ἡ μεγαλειτέρα τῶν βασάνων της εἶνε ἡ ἀπώλειά σας, ὡς μεγάλως θὰ χαρῇ ἐπανευρίσκουσά σε.

Δι' ἀποτόμου κινήματος εἴλκυσε τὴν Ἰωάνναν πρὸς ἑαυτήν.

— Ἀκούσατέ με καλῶς, ὑπέλαβε, καὶ θὰ μάθητε τὰ πάντα. Ἡ μήτηρ ἀνήκει εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν... Ἦτο ὀρφανή. Δεκαεξαέτις τὴν μάμμη της εἶχε μόνον, ἣν εἰς ἄκρον ἐσέβετο. Ἡ μήτηρ σας, Ἰωάννα, ἠγάπησεν νέον ἀξίον πάσης ἀγάπης, ἀλλὰ ταπεινὸν τὴν καταγωγὴν πρὸ τῶν ὁμμάτων τῆς μάμμης. Ἀμα ὡς ἡ μάμμη ἠννόησε τὸ ὁράμα, ἔκλεισε τὴν ἐγγονὴν της εἰς πύργον τοῦ Βερρύ. Ἐκεῖ, μετὰ τινὰς μῆνας, δύο τέκνα ἐγεννήθησαν, δύο κόραι αἱ; ἡ μήτηρ των οὐδέποτε ἐγνώρισε. Κατεχράσθησαν τῆς καταστάσεως ἐν ᾗ διστέλει... ταλαντευομένη μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου· τῇ εἶπον ὅτι ἀπέθανον· τῇ ἐπέδειξαν τὸν τάφον των, ἐφ' οὗ πολλὰ ἔχυσε δάκρυα. Ἀπὸ τινων μόνον ἡμερῶν ἤδη ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν. Συγχωρήσατέ την, Ἰωάννα, διότι ὅσον σκληραὶ καὶ ἂν ὑπῆρξαν αἱ δοκιμασίαι σας, ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ὑπέφερε... Ὁ μόνος της πόθος εἶνε τὸ νὰ σᾶς περιβάλῃ διὰ τῆς στοργῆς της... Ὁ δὲ τὴν ἐπανίδητε... Σας περιμένει... Ὁ δὲ ἐπανίδητε ἐπίσης τὸν πατέρα σας, καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσετε ὀλοφύχως. Ὁ δὲ ἔλθῃ... Τὸν γνωρίζετε ἤδη.

— Ἐκεῖνον !

— Ἡ καρδιά του εἶνε ἡ εὐγενεστέρα τῶν καρδιῶν !

Ἡ νεανίς ἔμεινεν ἀναυδος, τεταραγμένη μέχρι βάθους ψυχῆς. Ἡ ἱστορία ὁμοιάζει πρὸς μυθιστόρημα καὶ ἐν τούτοις ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο ἀληθές.

Ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόνῳ τῆς κομήσεως εἰλικρίνεια, συγκίνησις, πρὸς τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἡδιαφορεῖ.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη ἐκ νέου. Ἡ Καισαρίνα ἔλεγεν :

— Εἰσέλθετε, κύριε ! ἡ κυρία κόμησσα σὰς περιμένει.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ σωτήρος της, ἡ Ἰωάννα προὐχώρησε κατὰ ἐν βῆμα πρὸς αὐτόν, ὅστις, ἀδυνατῶν νὰ συγκρατηθῇ, τῇ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας. Δὲν ἀντήλλαξαν λέξεις. Δι' ἐνὸς βλέμματος τὰ πάντα ἐκείνη ἐνόησε. Τὴν ἔθλιψεν ἐν ἀληθείᾳ διαχύσει στοργῆς, καὶ ἀνυψῶν αὐτὴν ὡς πτερόν, τὴν ἔθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός, ἥτις, μὴ συγκρατουμένη πλέον, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

Ἀλλ' ἡ στιγμή αὕτη στιγμῶν μόνον διάρκειαν εἶχεν.

— Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Δαμβέρτος, εἰσθε πλουσία καὶ θὰ καταστήτε εὐτυχής, ἀλλ' ἐπιγόμεθα, δι' ἄλλο τι. Ἐχετε ἀδελφήν... καὶ ἡ ἀδελφὴ αὕτη διατελεῖ ἐν κινδύνῳ... Πρέπει νὰ σπεύσωμεν πρὸς αὐτήν.

— Τὴν ἀδελφὴν μου ;

— Τὴν ἀδελφὴν σας ! Σὰς ὁμοιάζει, Ἰωάννα, ἡ τύχη τὴν ἔρριψεν εἰς ἄλλην ὁδόν, ἥς πρέπει νὰ τὴν ἀποσύρωμεν.

— Μοὶ ὁμοιάζει, εἶπατε ;... Τὴν γνωρίζω !

— Σὺ ;

— Εἶνε ἡ Ροζέλλη.

— Ἀκριβῶς αὕτη ! Εἶσαι ἐδῶ ἐν ἀσφαλείᾳ, Ἰωάννα ;

— Τί ἔχω νὰ φοβοῦμαι ;

— Μένεις ὀλίγας ἔτι ἡμέρας ; Ἐχω καθήκον τι νὰ ἐκπληρώσω. Ἐως τότε θὰ τηρῶμεν τὸ μυστικόν μας.

Ἡ πρότασις αὕτη ἀνταπεκρίνετο πρὸς τοὺς μυχιαϊτέρους τῶν πόθων τῆς νεανίδος.

— Διατάξατε, εἶπε, καὶ θὰ πράξω ὡς σὰς ἀρέσκει.

— Ἐως τότε θέλω νὰ δύνασαι νὰ συνδράμῃς τοὺς ἰδιούκους σου. Εἶσαι πλουσία, σοὶ τὸ εἶπον, καὶ πλέον ἢ ὅσον φαντάζεσαι.

Τῇ ἔθηκεν ἐν τῇ χειρὶ μικρὸν χρηματοφυλάκιον πληθερὲς τραπεζογραμματίων.

— Καταστήσατέ τους εὐτυχεῖς, ὑπέλαβε καὶ καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἡ μήτηρ κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν κόρην αὐτὴν, ἣν ὄντως ἀνεύρισκε θελκτικὴν ὅσον ἠδύνατο νὰ τὴν ἐπεθύμει. Ἡ Ἰωάννα διεβιβάσθη ἐκ δευτέρου ἀπὸ τῶν βραχιόνων τοῦ Δαμβέρτου πρὸς τοὺς τῆς κομήσεως.

Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἡ Καισαρίνα τὴν περιέμενεν εἰς τὸν διάδρομον.

— Λοιπὸν ! Ἰωάννα, τὴν ἠρώτησεν, εἰσθε νύχταριστή- μένη ;

— ὦ ! ναί, δεσποινίς.

— Θὰ μὰς ἐγκαταλίπητε ;

— Ἀλλ' ὅχι !

— Οὕτω ἐνόμιζον...

— Οὐδὲν δι' ἐμὲ μετεβλήθη.

Ἡ Καισαρίνα παρεδόθη εἰς σκέψεις. Ἐνδιεφέρετο πράγματι διὰ τὴν ἐργασιδὰ της καὶ ἄλλο ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ἀνέμενεν ἀποτέλεσμα. Ἦτο διορατικὴ.

Ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Ἰωάννας χαρὰν ἀντιτιθεμένην ὅλως πρὸς τοὺς λόγους της.

— Κἄτι μοὶ κρύπτετε, εἶπεν ἀπειλοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου.

Ἡ νεανίς ἐμειδίασε.

— Τρόντι, ἀπήντησεν ὑπὲρ ἡμετέρας καλὴ δι' ἐμέ, δεσποινίς Καισαρίνα ! ἀλλὰ μοὶ ἐούστησαν ἐχεμύθειαν. Μετ' οὐ πολὺ θὰ σὰς εἴπω τὰ πάντα.

Ἀνέλαβε τὸ ἔργον της, ὡς πάντοτε.

Ἡ κόμησσα καὶ ὁ Δαμβέρτος μετὰ σύντομον πορείαν ἔφθασαν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγίου Αὐγουστίνου.

— Ἡ Ροζέλλη ! ; ἠρώτησε τὴν οἰκονόμον ὁ Δαμβέρτος.

— Ποῖαν ζητεῖτε ;...

— Τὴν Ροζέλλην, ἐπανελάβεν ὁ Δαμβέρτος.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ, ἐπιστρέφουσα.

— Ἀπουσιάζει λοιπὸν ;

— Ἀπὸ χθὲς δὲν τὴν εἶδα.

Ἡ κόμησσα ἐφρικίασε σύσσωμος.

— Καὶ ἡ φίλη της ; ἠρώτησε τρέμων ὁ Δαμβέρτος.

— Ἐννοεῖτε τὴν ἀδελφὴν της τὴν Λορένζα ; Οὕτε αὕτη δὲν γύρισε. Ὁ κύριος Γκομές ἦλθε μάλιστα δύο φορὲς καὶ τὴν ζήτησε ἀπὸ τὸ πρῶτ. Δὲν ἠξεύρουν ποῦ εἶνε.

Ἡ γυνὴ ἐξεφράζετο ἐν ἰδιώματι ἀγνώστῳ, ἡμιεπαρχιακῷ, ἡμιγαλλικῷ, ἀλλὰ μετὰ παραδόξου ταχύτητος.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ Γκομές ; ἠρώτησεν ὁ Δαμβέρτος, ἵνα λάβῃ καιρὸν νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του.

— Ἐνας Ἰσπανός, ποῦ κάμνει γυμνάσια στὸ ἵπποδρόμιο μετὰ τὴν Λορένζα. Εἶνε πολὺ ἐρεθισμένος. Ἐπειτα αὕτη εἶνε ἡ κατάστασις του ἡ συνειθισμένη... Πάντοτε θυμωμένος... Ἡ Λορένζα κακὰ κάμνει νὰ μένῃ μαζὺ του... Καμμία ἡμέρα, θὰ πάθῃ τίποτε.

— Δὲν γνωρίζετε ποῦ ἄρα δύναται ἡ κυρία σας νὰ εἶνε ;

— Δὲν τὸ βάζω στὸ νοῦ μου. Αὕτη ἡ τόσον πάντοτε ἀκριβής !

Ὁ Δαμβέρτος συνεβουλεύθη τὴν κόμησσαν διὰ μακροῦ βλέμματος ἐναγωνίου.

— Ἡ Ροζέλλη θὰ ἐπιστρέψῃ βεβαίως τώρα τὸ πρῶτ ; ὑπέλαβε.

— Τὸ ἐλπίζω, κύριε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ βράδυ ἐδῶ πρέπει νὰ ἦναι.

— Διατί ;

— Χορεύει... Εἶν' ἡ ἡμέρα της.

Ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του ὀλίγα χρήματα καὶ εἶπεν :

Ἐχομεν ἀνάγκην νὰ τῇ ὁμιλήσωμεν δι' ὑπόθεσιν ἐπειγουσαν. Ἀμα ὡς ἔλθῃ, λαμβάνεις τὸν κόπον νὰ με εἰδοποιήσῃς ;

— Ποῦ ;

— Δύο βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ... εἰς τὸ κατάστη- Λαύρας... τῆς μεγάλης ραπτρίας.

— Τὸ ὄνομά σας ;

Τῇ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριόν του καὶ τὸ χρῆμα.

Θὰ ἔχῃς ἐκατὸν φράγκα, ἂν πάραυτα με εἰδοποιήσῃς.

— Μένετε ἡσυχος, ἐξοχώτατε.

Ἀμα ὡς ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη ἡ κόμησσα ἀνελύθει εἰς λυγμούς.

— Ἀ ! ἀνέκραξε, δὲν θὰ τὴν ἐπανίδωμεν !

— Ἴσως, ἠψιθύρισεν ὁ Δαμβέρτος, πληρούμενος ὑπὸ τῶν ἀπαισιωτέρων προαισθημάτων.

ΛΑ'

Τὸ ἀπελπιστικὸν δειχθήμα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἐν ἀρχῇ ἀντιστῆ κατὰ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ επαγγέλματος, ἀ ἡ τύχη τῇ προώριζεν.

Ἐπάλασε πάσῃ δυνάμει. Καὶ τέλος ὑπέκυψεν. Ἀφέθη εἰς τὸ παρασύρον αὐτὴν ρεῦμα.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης της πτώσεως, τοῦ πρώτου ρύπου, εἶχε ζήσει ὡς σῶμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ εἶχεν ἀποσπασθῇ.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχᾶται ὅτι τὴν κατεῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἀφίστο μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν ἐμπόρου, ἀλλ' ἡ σκέψις της ἐπλανᾶτο ὑπεράνω τῶν ἀθλιότητων μετὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ ν' ἀπηλλάσσεται ἡμέραν τινὰ αὐτῶν.

Ἡ στιγμή λοιπὸν ἐπῆλθεν ἤδη.

Ἀπερχομένη τῶν Φιλλυρῶν, ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς τελευταίας πληξάσης αὐτὴν καταστροφῆς.

Ἀνεύρισκε τὴν μητέρα της

Τὸ πᾶν τῇ ἔλεγεν ὅτι ὁ Δαμβέρτος δὲν τὴν ἠπάτα.

Ὁ καλύπτων τὸ παρελθόν της πέπλος, ἀνεσύρθη αἰφνης, καὶ ἐξ εἰρωνίας τῆς τύχης, ἀντὶ νὰ τὴν πληρώσῃ χαρὰς, τῇ ἐπέτεινε τὸ ἐκ τῶν τραυμάτων τοῦ παρελθόντος ἄλγος.

Ἀνεύρισκε τὴν μητέρα της, καὶ τῇ ἦτο ἀπηγορευμένον ν' ἀναφανῇ πρὸ αὐτῆς!

Οὕτω τυλαχιστὸν ἐνόμιζεν.

Ἡδυνάτει νὰ υποθέσῃ, καὶ μητέρα ἔτι, τότε γενναίου ψυχῶν, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ τοιαύτην βέβηλον προσβολήν.

Ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ κόμητος Βωνοῆζ, τοῦ συζύγου τῆς μητρός της!

Ἡ τότε σκληρὰ δι' αὐτὴν δειχθεῖσα τύχη, τῇ ἐπεφύλασσε τὸ τελευταῖον τοῦτο δεινόν.

Πῶς ν' ἀντεμετώπιζε τοῦ λοιποῦ τὴν μητέρα της;

Ἦτο ρύπος ἐκ τῶν μὴ ἐξαλειφόμενων.

Ἐνῶ τὸ ὄχημα τοῦ πατρός της τὴν ἤγεν εἰς Παρίσιους, ἐσκέπτετο τὸ φρικῶδες αὐτῆς τῆς θέσεως.

Ἡ Λορένζα τόσον καλῶς τὴν ἠνέοι, ὥστε δὲν ἐτόλμα νὰ διαταράξῃ τὰς σκέψεις της.

Ὅτε τὸ ὄχημα ἔφθασεν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀστέρος, ἡ χορεύτρια ἔλυσε τὴν σιγὴν, ἀλλ' ἵνα εἴπῃ πρὸς τὸν ἠνέον:

— Βουλευθάρτον Ὡτισμαν, πρὸ τοῦ Ἐαρος.

Ἡ Λορένζα ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τῆς ἀδελφῆς της.

— Διατί ἐκεῖ! ἠρώτησεν.

Ἡ ἄλλη τῇ ἀπήντησεν:

— Ἀργότερον... Ὅθ σοὶ ἐξηγηθῶ.

Τὸ ὄχημα κατέβη τὴν δίοδον Φρειυλάνδης καὶ τὸ βουλευθάρτον ἐν ἀστραπιαίᾳ ταχύτητι καὶ ἔστη εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν σχεδὸν ἔρημοι.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ἡ Λορένζα.

— Πρὸς τὸ ἀρχαῖόν μας οἰκημα.

— Ὅδὸς Προβηγκίας;

— Αὐτὸ μόνον γνωρίζομεν. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν.

Οὐδὲ τ' ὀνομά της ἐτόλμα νὰ προσφέρῃ.

Ἡ οἰκία τοῦ ἐγκλήματος!

— Ὅπως θέλεις, εἶπεν ἡ Λορένζα.

Τὴν δευτέραν πρωΐνην ὦραν, ἐσήμαινον εἰς τὴν θύραν παλαιοῦ οἰκήματος τῆς ὁδοῦ Προβηγκίας, ἔβη τὰς ὑπεδέχθησαν ἄνευ ἀντιρρήσεων. Ἦσαν ἐκεῖ γνωσταί, ὡς παραμείναντες ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν τῷ οἴκῳ, ἅμα τῇ ἐν Παρίσι τοῖς ἀφίξει των. Ἐκοιμήθησαν ὁμοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης. Ὅτε ἀφύπνισθησαν:

— Πιστεύεις ὅτι εἶνε ἀληθὴς, ὅσα χθὲς σοὶ διηγήθησαν, Ζουάννα; ἠρώτησεν ἡ πρεσβυτέρα.

— Τίς οἶδε;

— Τότε, θὰ ἔχῃς γονεῖς πλουσίους;

— Μίαν μόνην ἀδελφὴν γνωρίζω ἐν τῷ κόσμῳ, σέ, Ρένζα. Ἦθελον νὰ σ' ἐβλεπον εὐτυχῇ, πολὺ εὐτυχῇ, διότι εἶσαι καλὴ καὶ σέ ἀγαπῶ.

Τῇ ἐπέδραψεν τρυφερότητας, πρᾶγμα σύνθηες δι' αὐτάς, ἀλλὰ μετὰ τινος μελαγχολίας καὶ λύπης, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποχωρισμῶν των. Οὐδέποτε εἶχον φιλονεικήσει. Ἡ ἀμοιβαία των ἀφροσύνης ταῖς ἐνέβαλλε καρτερίως ἐν ἡμέραις δοκιμασιῶν. Εἰς τὰς δέκα ἡγέρθησαν. Ἡ Ζουάννα διέβη τοῦ θεάτρου Ἐδέμ ὀλίγον πρὸ μεσημβρίας, οὐδὲν προδίδουσα ἐν τοῖς τρόποις της τὸ ἀσύνθηες. Ἦτο ὄντως ἡ ἡμέρα της. Παρέλαθεν εἴτα τὴν ἀδελφὴν της, ἵνα προγευματίσωσιν εἰς τι ἐστιατόριον, ἐγγὺς τοῦ Γυμνασίου, καὶ ὅτε ἡ Ρένζα, οὐδὲν ὑποπτεύουσα ἀπελπιστικὸν σχέδιον

ἐκ μέρους ἐκείνης, ἠθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Νέον Ἴπποδρόμιον διὰ τὰ γυμνάσια, τὴν ὠδήγησεν ἐφ' ἀμαξίας καὶ τὴν ἀνέμενε ἐντὸς αὐτῆς.

Ἐλλ' ἔτρεφε τὴν ἰδέαν της.

Ἀπέναντι σχεδὸν τοῦ Ἴπποδρόμου, παρατήρησε τὴν ὕλον φαρμακείου καὶ ἔσπευσεν ἐκεῖ. Οἱ φαρμακοτρίβαι, νέοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἶνε οἱ πλεῖστοι ὑποχρεωτικοὶ πρὸς τὰς εὐεϊδεῖς γυναῖκας.

Προσέδραμον εὐθύς.

— Τί ἀγαπᾷ ἡ κυρία;

Ἐκείνη ἠρυθρίασεν.

— Ἦθελον λαύδανον, εἶπεν.

— Αἱ!

— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἐκπληξίς; εἶμαι ἡ Ροζέλλη...

Οἱ φαρμακοτρίβαι, ὑπεκλίθησαν.

— Ἡ χορεύτρια τοῦ Ἐδέμ;

— Ναί.

— Ἡ κυρία ἔχει τὴν συνταγὴν της;

— Τί συνταγὴν;

— Ἰατροῦ.

— Τί νὰ τὴν κάμω;

— Ἡ κυρία εἶνε ξένη. Ἡ κυρία ἀγνοεῖ ὅτι ἐν Γαλλίᾳ δὲν δίδουν δηλητήρια ἄνευ ἱατρικῆς συνταγῆς...

— Ἀ!... Εἶνε πληκτικόν...

— Βεβαίως, ἀλλά...

— Εἶνε διὰ τὰ νεῦρα... δι' ἀϋπνίας... πόνους... Παντοῦ δίδουν εὐκόλως.

— Ἀδύνατον... Πολὺ λυπούμεθα.

— Καλὰ... Θὰ ἶδω.

Ἐξῆλθε ἐπὶ μᾶλλον ἐρυθρά.

— Τί γελοῖος τόπος, ἐσκέφθη, νὰ δύναται τις νὰ πνίγηται εἰς τὸν Σηκουάναν ἢ νὰ κρημνίζηται ἀπὸ τῆς στήλης τῆς Βανδόμης καὶ ὅπου πωλοῦν εἰς τὰς ἐργατίδας ἀνθρακας ἵνα ἀποθνήσκουν ἐξ ἀσφυξίας, καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπουν ν' ἀποθνήσκῃ τις ἀνετώτερον... ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἦτο προφανῶς δυσηρεστημένη.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ὄψις της ἡλλοιώθη καὶ κατέστη σκυθρωπή. Ὅτε ἡ Λορένζα ἐξῆλθε τοῦ Νέου Ἴπποδρόμου, ἡ ἀλλοίωσις αὐτῇ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν της.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἐγώ! Τίποτε.

— Ἀλλὰ ναί... σέ βεβαίῳ ὅτι εἶσαι κάτωχρος.

— Εἶνε ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἐκ τοῦ ψύχους, ἐν μέσῳ θέρους, ὑπὸ λαμπρὸν ἥλιον.

Δὲν ἐψεύδετο, ἐν τούτοις.

Ἐρρίγει, σκεπτομένη εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ Σηκουάνα, εἰς τὰς ἐξ ὕψους πτώσεις, εἰς τὸν ἐξ ἀνθρώπων θάνατον.

Τοιοῦτου εἶδους θάνατος τῇ ἐνεποιεῖ ἀποστροφὴν.

Καὶ εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ.

Μόνη ἡ σκέψις τοῦ νὰ ἐπανευρίσκετο πρὸ τοῦ Βωνοῆζ τῇ ἦτο ἀφόρητος. Ἡ ἰδέα τῆς ἐκ νέου θέας τῆς μητρός της καὶ ἐκείνου, ὅστις ἀπεκάλει ἐκυτόν πατέρα της καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν αἰσχύνης της τὴν ἐτρόμαζον.

Καὶ ἔπειτα ἡ ζωὴ τῇ ἀπῆρσεν.

Ἐκατοντάκις ἐλυπήθη ὅτι ὁ ἀλιεὺς τοῦ Δανουβίου ἄλλοτε τὴν ἔσωσε τοῦ νὰ πνιγῇ. Πολλάκις συνέλαβε τὴν ἰδέαν ν' ἀνένοσε τὸ πείραμά της, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ἀναλογιζομένη ὅτι θ' ἄφινε τὴν Λορένζαν μόνην.

Τέλος ἐνόμιζεν ὅτι εὖρε τὸ μέσον τὰ πάντα νὰ συμβιβασῇ. Ἀλλὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων της, εἶχεν ἀνάγκην τῆς νυκτός, καὶ ἡ ἑσπέρα ἀπέχεν ἀκόμη πολὺ.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἀπῆλθον ὁμοῦ νὰ κάμωσι γῦρον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Ἐνῶ ὁ Δαμβέρτος καὶ ἡ κόμησς, ἐν ἀπογνώσει, τοὺς ἀνεζήτησαν πανταχοῦ, εἰς τὸ Ἐδέμ, τὸ Νέον Ἴπποδρόμιον, εἰς μέρος ἐπὶ τέλους, ὅπου πιθανότης ὑπῆρχεν ὅτι θὰ τὰς

συνήντων, ἐκεῖναι περιεφέροντο ἡσυχοὶ κατὰ τὸ φαινόμενον, δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, ἀλλ' ἀόρατοι δι' αὐτούς.

— Γνωρίζεις, εἶπεν ἡ Λορένζα πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ἀναγκάζομαι νὰ παραιτηθῶ τῶν μετὰ τοῦ Γκομές γυμνασίων μου...

— Διατί;

— Καθίσταται τὸ πρᾶγμα ἀδύνατον.

— Αἰωνίως ζηλότυπος!

— Ὡς τίγρις! Πολὺ ἀδίκως, ὁ δυστυχής. Δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλ' οὔτε ἄλλους ἀγαπῶ. Σὲ μόνην ἀγαπῶ, Ζουάννα.

— Ἄφες τον.

— Ἐπρεπε νὰ ἡδυνάμην.

— Θὰ δύνασαι μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Πῶς;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω. Θὰ ἦσαι τότε ἡσυχὸς καὶ ἐλευθέρᾳ, Ρένζα μου, ἐκτὸς ἂν ἀπατῶμαι.

Ἐδείπνησαν ἐνωρίς, ἐν τινὶ μεγάλῳ ἐστιατορίῳ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, ἐπὶ δώματος. Οἱ διαβᾶται ἴσταντο πρὸ αὐτῶν. Τινὲς τὰς ἀνεγνώριζον. Ἐλεγον ρίπτοντες πρὸς αὐτὰς βλέμματα:

— Ἡ Ροζέλλη καὶ ἡ Ρένζα... αἱ δύο ἀδελφαί. Γνωρίζουν ὅλο τὸ Παρίσι.

Καὶ ἐνεκωμιάζον τὰ χαρακτηριστικὰ των, τὸ παρὰ στημά των!

Ἦσαν ὄντως ὠραῖαι, ἡ Ζουάννα ἰδίως ὠραῖα ὥς ἐξ ἐκλεκτοῦ γένους, πλήρεις καὶ αἱ δύο δυνάμεις καὶ υγείας, πλούσιαι ἐκ νεότητος καὶ μέλλοντος. Περὶ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ἀπεχωρίσθησαν. Ἡ χορεύτρια εἶπε πρὸς τὴν Λορένζαν:

— Θὰ υπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Αὐγουστίνου. Δύνασαι σύ. Θὰ εἴπῃς εἰς τὴν Ἰωσηφίναν νὰ φέρῃ εἰς τὸ Ἐδὲμ ὅ, τι μοὶ ἀναγκαιοῖ... Γνωρίζει αὐτή... Αὐρίον φροντίζομεν δι' ἀλλαγὴν οἰκῆματος.

Περιεπτόχθη τὴν ἀδελφὴν της, δίχως ἄλλο τι νὰ εἴπῃ, καὶ ἀπεχωρίσθησαν μετὰ λύπης. Δὲν ἔμελλον πλέον νὰ ἐπανιδῶσιν ἀλλήλας.

Ὅτε ἡ Ρένζα ἀπεμακρύνθη βήματα τινα, ἐστράφη καὶ ἡ Ζουάννα τῇ ἀπέστειλε φίλημα διὰ τῆς χειρὸς προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ.

Εἶτα ἐστέναξεν ἐπὶ μακρόν.

Εἶχεν ἀνάγκην θάρρους.

— Ἐνῷ τόσον ἡσυχῶς θ' ἀνεπαυόμην, νὰ καταδικασθῶ εἰς τοιαύτην βάσανον!

Εἰσῆλθεν ἐντὸς καφενείου παρὰ τὰ Ἡλύσια Πεδία, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Μαντινίων, ἔνθα ἐζήτησε ποτόν τι καὶ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

Ἡ πρώτη τῶν ἐπιστολῶν της ἀπετείνετο πρὸς τὸν κύριον Δαβίδσωνα, πύργον Φιλλυρῶν, εἰς Κουρμπεσῶ:

«Κύριε,

Ἡ ζωὴ μου υπῆρξε μακρὰ καταδίκη.

Ἡ Λορένζα θὰ σὰς ἀφηγηθῇ τὰ κατ' αὐτήν. Ἐγὼ δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸ ἐπραττον.

Σὰς τὴν συνιστῶ.

Ἄν ἦσθε ὁ πατήρ μου, ὥς μοὶ εἴχετε εἶπει, θὰ τὴν ἀγαπάτε εἰς ἀνάμνησίν μου καὶ θὰ τῇ ἐπιδαψιλεύσητε τὴν στοργήν, δι' ἧς θὰ περιβάλλετε τὴν ἀτυχῆ σας κόρην.

Σὰς ἱκετεύω καὶ εἰσακούσατε τὴν τελευταίαν μου αὐτὴν εὐχὴν.

Δὲν θὰ ἐπαινίδωμεν ἀλλήλους πλέον.

Θὰ ἐννοήσητε τὰ αἷτια τῆς ἀποφάσεώς μου.

ὑπάρχουσι λύπαι μὴ λησμονοῦμεναι καὶ ἐπιτείνόμεναι σὺν τῷ χρόνῳ.

Ἡ μήτηρ μου θὰ με συνεχώρει ἴσως.

Ἐγὼ θὰ τὸ ἐνεθυμούμην.

Καταπνίγω λοιπὸν τὴν τύψιν ἀποχωροῦσα τοῦ βίου.

Ὅταν λάβητε τὴν παροῦσάν μου, δύνασθε νὰ με ἀναζητήσητε εἰς τὸ Νεκροσκοπεῖον.

Υγίαινε, κύριε! Δὲν τολμῶ νὰ εἶπω: υγίαινε, πάτερ μου! Θὰ σκεφθῇτε ἴσως νὰ με περιφρονήσητε καὶ με καταρσθήτε.

Εἰπέτε εἰς τὴν μητέρα μου νὰ με συγχωρήσῃ!

Καὶ συγχωρήσατέ με καὶ σεῖς εἰς ἀνάμνησιν νεότητος, ἧς οὐδὲν δύναται νὰ σὰς ἐκφράσῃ τὴν ἐλεεινότητα.

ΖΟΥΑΝΝΑ.

Σὰς συνιστῶ ἐπίσης τὸν πτωχὸν Ρῶσσον. Μὰς εἶχε περιθάλλει ὅσον ἡδύνατο. Ὀλίγον, ἐννοεῖται.

Ἀλλ' ὁ ὁβολὸς ἀνθρώπου ὥς αὐτὸς πτωχοῦ ἰσοδυναμεῖ με ὅλων τῶν πλουσίων τὰ ἐλέη.

Ἡ ἑτέρα ἐπιστολὴ ἦτο διὰ τὴν ἀδελφὴν της:

Ρένζα μου,

Δὲν θὰ σ' ἐγκατέλειπον, ἀλλὰ σὲ ἀφίνω πλούσιαν καὶ εὐτυχῇ. Ἡ καρδιά μου μοὶ τὸ λέγει.

Θὰ σὲ λυπήσῃ κατ' ἀρχὰς ἡ ἀπόφασίς μου.

Ἀλλὰ θὰ ἴδῃς ἀργότερον, ὅτι δὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως.

Ἐσκέφθην ὀρίμως.

Ἡ ζωὴ τοῦ λοιποῦ θὰ μοὶ ᾔτο ἀφόρητος.

Ἄν ἡ μήτηρ μου καὶ ὁ πατήρ μου ἔμελλον ν' ἀφωσι-οῦντο εἰς ἐμέ, θὰ σὲ ἀγαπῶσιν εἰς ἀνάμνησίν μου καὶ θὰ ἦσαι ἡ ἀδελφὴ τῆς ἄλλης, ἣν εἶδον ἡμέραν τινὰ καὶ ἦτις εἶνε πιστὴ ἡ εἰκὼν μου.

Υγίαινε, Ρένζα μου.

Φυβοῦμαι πολὺ τὸν θάνατον, εἰς ὃν μετ' οὐ πολὺ θὰ παραδοθῶ, ἀλλὰ τὸσάκις τὸν ἐπεθυμήσαμεν, τὸσάκις τὸν εἶδομεν ἐκ τοῦ πλησίον, ὥστε σχεδὸν μὰς εἶνε ἀρχαίαν γνῶριμίαν.

Υγίαινε καὶ πάλιν.

Ὁ ἰδικὸς σου ἰδίως χωρισμὸς μοὶ στοιχίζει, διότι ἦσο ἡ ἀχώριστος καὶ τρυφερὰ σύντροφος τοῦ βίου μου.

Δὲν θὰ σὲ ἴδω πλέον, καὶ ἀποκομίζω τὴν λύπην μου αὐτὴν ἐν τῷ ὑγρῷ τάφῳ, ἔνθα θ' ἀναπαυθῶ.

Δέχθητε τελευταῖον ἀσπασμόν.

Ἡ ΖΟΥΑΝΝΑ ΣΟΥ.

Ἐσταμάτησεν ἑμαῖον διερχομένην.

Πλατεῖα Παναγίας, εἶπεν.

Ἐφθασεν ἐκεῖ περὶ τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν.

Ἐφθασεν ἐκεῖ ἐν τάχει. Ὁ ἵππος ἦτο καλός, καὶ ὁ ἡνίοχος ἐντιμὸς τὴν ὁψιν.

Ἀμαξᾷ, εἶπεν ἡ Ζουάννα, ἐντὸς πόσης ὥρας δύνασαι νὰ ἦσαι εἰς Κουρμπεσῶ.

Ποῦ;

Εἰς τὸν πύργον τῶν Φιλλυρῶν.

Τὸν γνωρίζω. Εἰς τρία τέταρτα, μικρά μου κυρία.

Ἰδοὺ δύο λουδοβίκια καὶ μίαν ἐπιστολήν.

Τὰ δύο λουδοβίκια;...

Εἶνε διὰ σὰς.

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ;...

Δι' ἑνα ξένον, τὸν κύριον Δαβίδσωνα. Μοὶ ὑπόσχε-σθε ὅτι θὰ τῷ τὴν ἐγχειρίσητε;

Εἰς τὴν στιγμὴν.

Πηγαίνετε λοιπόν.

Δὲν θὰ λάβω ἀπάντησιν;

Ἴσως... θὰ ἴδῃτε.

Τότε, ποῦ νὰ τὴν ἐγχειρίσω;

Θὰ σὰς εἶπουν ἐκεῖ. Εὐχαριστῶ!

Ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησεν. Εἶτα ἡ δυστυχὴς ἀνεζήτησε πα-ραγγελιοδόχον τινα. Ἐδέησε πρὸς τοῦτο νὰ μεταβῇ μέ-χρι τοῦ βουλευτάρτου Ἀγίου Γερμανοῦ.

Ἦθελε νὰ ἐκένου τὰ θυλάκιά της ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐφοβήθη μὴ τῷ ἀφυπνίσῃ τὴν προσοχήν.

— Τῷ ἔδωκε δέκα φράγκα καὶ τὴν πρὸς τὴν Λορένζαν ἐπιστολὴν.

— Εἰς Νέον Ἱπποδρόμιον, εἶπε, θὰ τὴν ἐγχειρίσητε εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ἰδιοχειρῶς.

— Καλὰ, κυρία.

Τότε ἀπέμεινεν ἐλευθερά.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Παναγίης, ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ νάρθηκος τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἠγέρθη μόνον ὅτε φύλακες διαβαίνοντες παρ' αὐτῇ τῇ εἶπον :

— Θὰ κλείσουμε !

— Ἐξήλθεν, ἠκολούθησε τὴν γέφυραν καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μήκος, θεωροῦσα μετὰ φρίκης τὰ μελανὰ ὕδατα, καὶ αἰφνης, μὴ βλέπουσα κανένα, ἀνερριχήθη τὸ κιγκλιδωτὸν καὶ ἐρρίφθη ἐν τῷ κενῷ.

Δύο ἄνδρες εἶδον μακρόθεν τὸ ἀναπηδησαν ὕδωρ καὶ προσέτρεξαν μακρόθεν κρᾶζοντες :

— Μιὰ γυναῖκα στὸν ποταμό !

Μετὰ παρέλευσιν τετάρτου ὥρας, τὴν ἀπεκόμισαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἐπειράθησαν νὰ τὴν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ φύλακες παρητήθησαν τούτου, λέγοντες :

— Πέθανε ! κρῖμα. Τί ὠραία κόρη !

Ποσάκις εἶχεν ἀκούσει τὴν τελευταίαν ἐπιφώνησιν :

Δὲν τὴν ἤκουε πλέον.

Ἐφερε λαμπρὰ κοσμήματα καὶ τὰ θυλάκιά της ἦσαν πλήρη χρυσοῦ.

Ἄλλ' οὐδὲν εὗρον ὄνομα.

Ὅρθως εἶχεν ὑπολογίσει.

Εἰς τὰς δέκα, ἦτο ἐκτεθειμένη ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ Νεκροσκοπεῖου.

ΛΒ'

Τὸ τελευταῖον διάδημα.

Ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ζουάννας ἀμαξηλάτης ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν του μετ' ἄκρας ταχύτητος.

Εὔρε μόνον τὴν οἰκίαν κλειστήν.

Ἐνῷ ἴστατο ἐκεῖ πρὸς ἀναψυχὴν, ὁ κύριος δὲν περιέμενεν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νέας προσφορᾶς, ἔφθασε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὁ Δαμβέρτος εἶχεν ἀποθαρρυνθῇ. Ὅλοι του αἱ προσπάθειαι ἀπέβησαν εἰς μάτην, ὡς πάντοτε συμβαίνει ὁσάκις ἀναζητῶμεν τινα.

Τελευταῖον κατέφυγεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Αὐγουστίνου μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὸ ἐκεῖ οἶκημα ἀποστροφὴν του, συνήντησε δὲ τὴν Λορένζαν.

Ἡ Λορένζα τῷ ἀφηγήθη τὰ τῆς ἡμερησίας των πορείας.

Μόλις ἀπεχωρίσθη ἐκείνης, ἦν πάντοτε ἀπεκάλει ἀδελφὴν της.

Ὁ πατὴρ τῇ ἐξήγησε τὰς ἀγωνίας του, τοὺς δισταγμούς του.

Ἐκείνη ἐπειράθη νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηται, ἀλλ' ἐνδομύχως ἤρchiσε τώρα καὶ αὐτὴ νὰ συλλαμβάνῃ φόβους, ἐνθυμουμένη τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἰδιᾶζον τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀσυνήθη ταραχὴν τῆς Ζουάννας.

Ἄλλ' ἀπεδίωξε τοὺς φόβους της.

Ἡ ἀδελφὴ της δὲν τῆς παρήγγειλε νὰ τῇ πέμψῃ εἰς τὸ Ἐδὲμ διὰ τῆς θαλαμηπόλου της τὰς διὰ τὴν ἐσπέραν ἐνδυμασίας ;

Ἐπειτα, ὅσον ἀλγεινὴ καὶ ἂν ἦτο τῆς προτεραιᾶς ἢ ἀποκάλυψις, δὲν ἐπτόει τόσον τὴν Λορένζαν, ἥς τὸ μόνον πάθος ἦτο ἡ πρὸς τὴν ἀδελφὴν της ἀφοσίωσις.

Ὁ Δαμβέρτος λοιπὸν τὴν ἀφῆκε μᾶλλον γαλήνιος, σχεδὸν ἡσυχος, νῦχαριστημένος τουλάχιστον διότι εἶδεν αὐτήν.

Ἡ κόμησσα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της ἐν καταστάσει ἀνησυχίας δυσπεριγράπτου, μαστιζομένη ὑπὸ τῆς ἀβελαιότητος.

Ὀλίγον ἡ γαλήνη τοῦ Δαμβέρτου διήρκεσεν.

Ἀμα ὡς ἀφῆκε τὴν Λορένζαν, οἱ φόβοι του ἐκ νέου τὸν ἐκυρίευσαν. Καὶ ἐπετάθησαν οὗτοι, εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς.

Ἐδράξεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀμαξηλάτου τὴν ἐπιστολὴν.

Ἀπὸ τῶν πρώτων γραμμῶν ἔμεινεν ἐνεός.

Τὸ αἷμα του ἀνέβη ἀπὸ τῆς καρδίας του εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ἄλλ' ἠδύνατο νὰ κρατῇ ἑαυτοῦ.

Ἀνῆλθε πάλιν τὸ ὄχημά του, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἀφοσιωμένων ὑπηρετῶν, καὶ ἔσπευσεν ἐν τάχει εἰς τὸ Νεκροσκοπεῖον.

Τῷ ἀπέμεινεν ἔτι ἀκτίς ἐλπίδος.

Ἀπὸ τοῦ κατωφλοῖου, πᾶσα ἐλπίς του ἐξέλιπε.

Τὸ λείψανον τῆς Ζουάννας ἦτο ἀποτεθειμένον ἐπὶ τῶν ἀπαίσίων πλακῶν.

Ὁ Δαμβέρτος ἔδωκε τὸ ὄνομά του.

Αἱ διατυπώσεις ἀπαιτοῦσι χρόνον μακρόν, ἀλλ' ὁ φύλαξ ἔτυχε καλῆς καρδίας. Τὰς συνέταμε χάριν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, οὐτινος ἡ ἄφρωνος θλίψις εἶχε τι τὸ ἐπιβάλλον.

Ἄλλως τε ἡ ἐπιστολὴ τῆς νεκρᾶς ἐπεκύρου τὰ λεγόμενά του.

Τέλος ὁ πολυτελὲς δίφρος καὶ οἱ θεράποντες ἦσαν ἀντικείμενα ἐκ τῶν προκαλούντων τὴν σήμερον τὸν σεβασμόν.

Ὁ Δαμβέρτος ἔλαβε τὸ λείψανον τῆς κόρης του καὶ τὸ ἀπεκόμισεν ὡς λείαν.

Οἱ ἀπολαύοντες ἔξωθεν τῆς ὠραίας νυκτὸς περιπατηταί, βλέποντες διαβαίνοντα τὸν ὠραίον δίφρον, οὐδόλως ὑπωπτεύοντο τὸ εἶδος τοῦ περιεχομένου του.

Διήνυσαν τὸ ἀπὸ Νεκροσκοπεῖου εἰς Κουρμπεβοᾶ διάστημα ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Ὁ Δαμβέρτος, ἀφοῦ ἀπέθηκε τὴν κόρην του ἐπὶ τῆς ἰδίας του κλίνης ἐμπιστευόμενος τὴν φύλαξιν της εἰς τὸν Πεπὲν καὶ τὸν Ρῶσσον, οὗ ἡ θλίψις ἐνέπνεεν οἶκτον, ἐσκέφθη τὴν μητέρα.

Ἐγραψεν ἐν τάχει τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς :

«Ὀπλίσθητε δι' ὅλου σας τοῦ θάρρους. Ἐνομίζετε τὰς δύο σας κόρας νεκράς. Τὸ δυστύχημα κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἀληθεύει. Σας μένει μία. Σκέφθητε μόνον αὐτήν ! Εἶνε ὁ ἄγγελος, ὅστις θὰ ἀνακουφίσῃ τὰς θλίψεις σας. Ἡ ἄλλη δὲν ἦτο ἀρκετὰ γενναῖοψυχος ὥστε νὰ ἐπέλτῃ τῆς αἰσχύνης. Κλαύσατέ την. Ἐξίλεώθη διὰ σφάλματα, ὧν δὲν ἦτο ἡ αἰτία. Ἦτο ἄξια ὑμῶν καὶ καλλιτέρας τύχης. Ἀναπαύεται παρ' ἐμοί. Δύνασθε νὰ ἔλθητε. Ἡ μήτηρ της δύναται παντοῦ νὰ ὑπάγῃ, προκειμένου νὰ δώσῃ τὸν ὕστατον ἀποχαιρετισμὸν εἰς τέκνον της.

«Σκέπτεσθε ἐκείνους, οἵτινες σας ἀγαπῶσιν».

Εἰς τὰς ἑνδεκα παρὰ δέκα ὁ Δαμβέρτος ἔρριψεν ἐν τῇ διαβάσει του τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ μέγαρον λὰ Ρὸς Βιλλάρ καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σάμ :

— Εἰς τὸ Νέον Ἱπποδρόμιον, ταχέως !

Ἡ Ζουάννα ἐν τῇ ὑστάτῃ ἐπιστολῇ της δὲν τῷ συνίστα τὴν προσφιλετὴν ἀδελφὴν ;

Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πρᾶνῃ διὰ τὸ πληττον ἤδη αὐτὴν τραῦμα ;

Ἡ Ζουάννα τὴν ἐπληροφόρησεν ἴσως ὅπως καὶ τὸν πατέρα της.

Ὁ Δαμβέρτος ὑπῆκουεν εἰς τὴν τελευταίαν θέλησιν.

Τῷ ἐφάνετο ὅτι ἡ νεκρὰ τὸν ὤθει παρακινουσα αὐτὸν νὰ ταχύνη τὴν πορείαν του.

[Ἐπεται συνέχεια].